

Keresztút

Részletek magyar vallásos költők verseiből
(Sík Sándor, Tűz Tamás, Pusztai Sándor, Dzsida Jenő, Reményik Sándor)

Forrás: Virtuális plébánia

I. állomás: Jézust halálra ítélik

Feszült és késhegyre menő csend...
Mindenki tudja, hogy csak ő szent,
Kiben a Szó világra pattant.
Pilátus szűköl, kezét mossa,
törölközik a FESZÍTSD MEG-ben,
míg a derengő oszlopokra
a Kereszt sötét árnya lebben.
Ott állok én is, már előre,
bűneim méltán képviselnek.
Kiáltanék, de nincs még nyelvem.
Csak bámulok a hideg kőre,
szemem az égre s földre dermed:
hová kellene térdepelnem?

II. állomás: Jézus vállára veszi a keresztet

Ki dolgozott egykor a gyalupadnál,
a gyalulatlan fát ölelheti.
A bábész népség föl-alá szaladgál,
s ha úgy kívánja, le is köpheti.
Nehéz elhinni, hogy így jár a végén,
mi szent volt, így roskadozzon a váll,
hogy két gerenda útkeresztelésén
találjon rá a megváltó halál.
Az elveszett bárány, ki voltam egykor,
ezen a vállon leltem meg hazám
s most, hogy messze a tündöklő gyerekkor,
sajog minden kitépett lepkeszárny.
Ha én volnék a kereszt egyik ága,
mit karcolnék az üdvösség falába?

III. állomás: Jézus először esik el a kereszttel

Meg se mozdul a levegő. Akik még
reggel a tűznél ültek, elszeleltek.
Péter már valahol ledobta ingét.
Tagadásán a tűző napfény reszket.
Kíéhezetten hull a vad bazaltra
utolsó útján megtörtén az Ember.
Vérrel patakzó testét ölbe kapja
a kemény kő s tetézi gyötrellemmel
Esem én is, de csak a bűn torkába
Kóválygó fejem tisztán látni kába
és szememen a sűrű, vaksi hályog.
Kövülten állok, mint a sóbálványok.
Falábam sincs és mégis csetlek-botlok.
Köröttem szakadékok, égő poklok.

IV. állomás: Jézus találkozik Édesanyjával

Megy a Jézus a Kálváriára,
Fejében a töviskoronája.
Véres rózsák verték ki a testét,
Megy a Jézus, viszi a keresztjét.
Most először roskadt el alatta,

Vad pribékek keze fölrángatta.
Szeges szíjak a húsába tépnek
Borzalommal kísérik a népek.
Szeges szíjak csontig elevenbe.
Jön az úton Szűz Mária szembe.
A szeméből mennyek mosolyognak,
De szívében hét tűre pokolnak.
Nézi Jézust, nézi a keresztfát,
Azt a véres, verítékes orcát,
Azt az Arcot, azt az édes-egyet,
Aki az ő testéből testedzett.
Nézi, nézi fátyolodó szemmel.
Megy a Jézus, utána a tenger.
Ott piheg a sok máj szegény is:
Édesapám, édesanyám, én is!
Hétfájdalmas, nézz ide miránk is,
Krisztus Anyja, légy a mi Anyánk is!

V. állomás: Cirenei Simon segíti vinni a keresztet

Ez a csata a vállak ívén dől el.
Ha egy nem bírja, mellé lép a másik,
de meg kell küzdeni a gyors idővel,
mert győzni kell a végső roskadásig:
vinni a Fát, elültetni a Hegyre,
hogy rettentő szép gyümölcsöt teremjen,
hogy függjön ég és föld között lebegve.
Kíért egy ezred angyal itt teremne,
ha szólna ... de nem szól némán néz rám
mint Simonra, a természetes parasztra,
ki tovább álmodozna még a szénán, de belecsöppent itt az áradatba.
Elsárgult testtel vergődik az Isten:
Simon vagy én, de valaki segítsen!

VI. állomás: Veronika letörli Jézus arcát

Veronika volt,
aki a gyűlölettől holtra sebzett,
vérverejtékes, torzult Jézus-arcra
ráborította selyem keszkenőjét -
és sírva borult le a szent rögökre.
Ez a véres arc megmaradt örökre
Beleivódott rostjai közé
a fehér keszkenőnek,
bús lelkébe a nőnek,
s halállal tusakodó vonásai
békét csókolnak szerte a világnak.
S bár a századok vasfoga
a kendőbe harap,
bár szétfoszlik és millióra bomlik,
de szelek szárnyán mindenhova eljut
és mindenkinek jut egy kis darab.
Áldott, ó áldott,
ki életútját sírva, küzdve rója
és megérti, hogy ez a keszkenőhordás,
e drága foszlány örök megőrzése
a Veronika-lelkek missziója.
Nem győz a bánat, nem öl meg a harc,
ha tiszta lelkek hókeszkenőjéről
biztat, int felém ez a Krisztus-arc!

VII. állomás: Jézus másodszor esik el a kereszttel

Permetezik a rettenetes átok
cserjére, fűre, fára.
Körülötte az óriási lárma,
az ezerfejű sárkány toroka tátog.
Megint lehull. Másodszor immár.
Keresztje szára hegyes szögben
kapaszkodik a rögben,
felül álomba zuhant feje himbál.
Mi mindennek vagyunk kitéve
járhatatlan utakra dobva,
csókokba, szurdokba,
és nem látjuk, mivégre
tövis, korbácsolás és béklyó,
és mégis így jó.

VIII. állomás: Jézus találkozik a jeruzsálemi asszonyokkal

Jeruzsálem leányai,
Mind, ti keserves Máriák
Ne sirassátok az Ember Fiát:
Timagatokon sírjatok,
S fiaitokat sirassátok el ...
A boldogtalan bűnösökre öntsétek
könnyeitek árját, rájuk ontsátok
könnyel ölelkező szájalmatok,
A kik nem tudják mit cselekszenek,
Mikor az értük roskadó Keresztnek
Hurcolnak öngyilkos hadat ...
Bennük sirassátok, a legislegkisebbik
Személyében is az Urat ...

IX. állomás: Jézus harmadszor esik el a kereszttel

Harmadszor. Meddig számolunk még?
A bukást ki jegyezgeti?
Már nincs embernyi magasságban,
lenn a kövek között pihen
s bár maréknyi por van a szájban,
nem tört meg benne semmi sem.
Ahogy a summás aratókat
sem sújtja le a nap heve,
ahogy a füledt csendbe olvad
s fölkel újra friss zene,
egyre csengőbb kövekre lépdél
szívébe rejtett énekével.

X. állomás: Jézust megfosztják ruháitól

Leszaggatták varratlan köntösét,
s most itt áll ország és világ előtt,
A zokogók és röhögők előtt,
az Ember Fia, meztelen.
Hát én Uram? Mi lesz velem?
Ha eljön egyszer ama nap,
Mikor lábunkhoz omlanak
Az emberszötte fátyolok, s úgy csupaszon bámul reám
Az emberiség...
s meglátják, hogy ki vagyok ?!
Ki is vagyok én, Istenem?
Az életen innen és túlnan
A végesarcú végtelen.
Én pontnál pontabb centrumom,

Mi vagy? - honnan vagy? - nem tudom
Mégis, mégis tóled remélem
Hogy libegő mécszláng személyem
Megsejti egyszer ki vagyok.
"Vetkezd le éned, s megtudod!
Ó, meztelen Krisztus a hegytetőn,
Légy irgalmas vetkeztetőm!

XI. állomás: Jézust keresztre feszítik

Most a kezébe verték a szeget.
S a vak, ki látott, csak állt ott s remegett.
A vas rozszogva verte át a csontot.
A Béna járt, s hogy elindult Feléje,
szívébe megbotlott.
S ki Néma volt, most szája szélét harapta
S habos nyálát készült a hóhér arcába köpni.
Készült. - De nem mozdult senki.
Hát lenyelte. S visszaállt helyére.
Mindenki ott áll t helyén.
Legyek dongtak arcán és szemén.
Már kezdődött zsibbadt érzéki éje.
S hogy lábát is átszögezték,
Többé egy lépést sem tett senki
Feléje
Beteljesedett!
Egyek már a keresztt és a test ...

XII. állomás: Jézus meghal a kereszten

Aztán megint függőleges a test, a fa,
szélesre nyílnak a sebek.
Alattuk János, Mária
Sápad, remeg.
Rendül a föld, a csillagok,
a kárpit is kettéreped,
közli velünk a hírt, amint megíratott
hogyan beteljesedett.
Állok messze, időben, térben is,
mint aki ... nem tudja
hol az út, merre visz,
hol van az egy-akol,
de mindenen túl Benne hisz,
akár a jobb lator.

XIII. állomás: Jézust leveszik a keresztről és Anyja ölébe fektetik

Ahogy megszabadul a szögektől, egyszerre
anyja ölébe hull, mint egykor Betlehem
hús éjjelén, de már nem sír, csak meztelen,
s éneklő angyalok sem szállnak felette.
De Nikodémus és József arra gyöngyözik,
mert mérhetetlenül nehéz, akit a mélység
magának megkívánt, íme görnyedve hátrál,
holtan is csak anyja ölébe költözik.
Két páratlan szív elhaló páros magánya
odaszegez a sziklához, megtorpanok,
belékiáltottam én is az alkonyi tájba
a századossal együtt: Isten Fia volt:
tévedhetetlen, bölcs és felülmúlhatatlan.
Halálba kergették, de él és halhatatlan.

XIV. állomás: Jézust sírba helyezik

Befektetik a kőbe vágott sírba.
Anyja le nem veszi róla szemét.
Fejealját is még megigazítja,
lesimítja a szikla peremét.
Azt hiszi, hogy csak elnyomta az álom
s ha jól pihent, talpra szökken megint.
Ha meghalt is, erőt vesz a halálon
s gyermekszemével újra rátekint.
Jónás is három napig volt a halban,
a bábból pillangó lesz, könnyű, szép
s ha lerontják is ezt a templomot,
három nap múlva áll és fölragyog,
égnek feszíti oszlopát, ívét
s Atyjához száll egy fényes pillanatban.